

Polgár Ferencné

A fénykép 1943 nyarán készült Balatonfüreden, ahova a nővérem vitt magával, és az ő baráti társaságával töltöttem ott egy pár szép napot. Felhőtlenül boldog 18 éves lány voltam, nem sokat éreztem a körülöttem zajló eseményekből. Mindkét bátyám munkaszolgálatos volt akkor már, de ennek értelmét és jelentőségét akkor nemigen fogtam fel. Ma már szörnyű lelkifurdalásom van emiatt. 16 éves koromban abbahagytam a gimnáziumot. A bátyáim azt mondták, ha nem tanulsz, akkor valamit csinálni kell. Lehet, hogy talán türelmesebbek lettek volna velem egy másik

történelmi korban, ha nem 1925-ben születtem volna, és ha nem 1942-t írtunk volna. A bátyám cége révén egy textilgépipari szakiskolába kerültem. Aztán egy selyemharisnyagyárba kerültem, egy speciális körkötőgép mellett dolgoztam, amit -- azt hiszem -- ma is tudnék használni. Ez akkoriban egy kifejezetten elit, nagyon jól fizetett szakma volt. Azonkívül talán szerettem volna divattervezéssel foglalkozni. Jól rajzoltam, amiből felnőtt életemre tulajdonképpen semmi nem maradt. Nagyon szerettek ott engem, a vezetőnő és a munkásnők is, akiknek ruhákat terveztem, amiket aztán meg is csináltattak. Az első időben, amikor odakerültem, nagyon kétségbeestem, mindig sírva mentem haza, mert nagyon csúnyán beszéltek egymás közt. Velem nagyon aranyosak és segítőkészek voltak, nagy szeretettel vettek körül, ebben nem volt semmi hiba. Csúnya és durva szavakat használtak a hétköznapi kommunikációikban, nekik ez természetes volt, én mégis szenvedtem ettől a stílustól, éreztem, hogy ez borzasztóan távol áll az én 'köreimtől'. Ott voltam 16 éves koromtól, amíg el nem vittek.